

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΙΧΝΟΝΤΑΣ τὸ βλέμμα του στὴ δεύτερη πόρτα, ὁ Παρναγαγιὴν εἶδε στὸ βάθος δύο εὐγενεῖς ἀκίνητους καὶ σιωπηλοὺς. Πίσω ἀπὸ τὴν τρίτην πόρταν τέλος ἀντίκρισε δεκαπέντε ἀσπυροφόρους μὲ τὰ ὄπλα τους γυρισμένα πρὸς τὴν πολυθρόνα του. Κοιτᾶ σ' αὐτοὺς ἔστειλε ὁ ντ' Ἀπερμιόν, ἔτοιμος νὰ δώσει τὴν προσταγὴν νὰ παραδοῦνται. Μόλις ἀντίκρισε μάλιστα τὸν Παρναγαγιὴν, προχώρησε ἕνα βήμα καὶ τοῦδειξε τὴ γροθιά του. Κατόπιν ὁ

στρατάρχης ἔκλεισε μὲ ψυχραμία καὶ τὴς τρεῖς πόρτες καὶ γύρισε πρὸς τὸ κάθισμά του μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θάβλεπε τὸν Παρναγαγιὴν κατὰχλωμὸ καὶ πανικόβλητο. Ἀναπτόμενος ὅμως, ὅταν σήκωσε τὰ βλέμματά του στὸν τοιχοδίακον, τὸν εἶδε γαλήνιο καὶ χαμογελαστό, πράγμα ποὺ τὸν δυσχερῆσεν πολὺ.

— Γιὰ τίς μου τώρα, τοῦ εἶπε ὁ στρατάρχης, μαζεύοντας τὰ φρονιά του, ἤρθες ἐδῶ ἀληθινὰ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μὲ δολοφονήσης;

— Ὁχι, ἐξοχώτατε. Ἦρθα νὰ σὰς σκοτώσω σὲ μονομαχίαν καὶ ἐλπίζω νὰ σὰς βρῶ μόνω σου. Ἄν πάλι σὰς πετύχαινε κομμωσιόν, θὰ σὰς ζήτηνοσα, θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ ντυθῆτε καὶ θὰ σὰς ἔλεγα: «—Εξοχώτατε! Πρέπει νὰ παραδεχθῆτε, ὅτι βασιλεύετε τρομερὰ ὀρεισμένα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιθυμοῦν παρὰ νὰ ζήσουν ἡσυχᾶ καὶ εὐτυχισμένα καὶ τὰ ὁποῖα σεῖς ἀρραστίζετε καὶ ἐξονοθετε. Ἐκμάτε ὡς τώρα πολλὰ κακοτυχεύματα στὴ ζωὴ σας καὶ πρέπει νὰ σὰς ἐμπροσθῶ νὰ διαπραξέτε καὶ ἄλλα ἀπὸ μέλλον. Νὰ τὸ ξίφος σας, νὰ καὶ τὸ δικό μου! Ὑπερησπισθῆτε καλὰ τὸν ἑαυτὸ σας, γιατί ἔχω τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ βγῶ ἀπὸ δὸ μέσα, προτοῦ σὰς ζαλιώσω κάτω νεκρὸς. Αὐτὰ θὰ σὰς ἔλεγα, ἐξοχώτατε, καὶ αὐτὰ σὰς ἐπαναλαμβάνω καὶ τώρα. Ἄν θέλετε, μπορεῖτε ν' ἀνοίξετε τὴς τρεῖς αὐτὲς πόρτες καὶ ἔτσι θάχοιμι μτροῦς μὲς ἕνα πλήθος μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι θὰ βεβαιώσουν, ὅτι δὲν ἐδολοφονήσατε, ἀλλὰ ὅτι ἡ Θεῖα Πρόνοια σὰς ἐτιμώρησε δίκαια μὲ τὸ ξίφος μου...»

— Δὲν προβλέψατε ὅμως, κίριε Παρναγαγιάν, τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ἁποία θὰ σὰς σκότωναν ἐγώ...»

— Ἀδύνατον, ἐξοχώτατε! Δὲν ξέρετε, ὅτι στὰ ἄλλα καὶ πάντοτε ὁ πολυμρότερος καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι πὸ πολυμρὸς ἀπὸ σὰς;

— Ἔστω, ἀλλὰ δὲν ἐλογισάσατε, ὅτι μπορούσα νὰ μὴ σὰς ἔκανα τὴν τιμὴν νὰ χτυπηθῶ μαζί σας...»

— Ὅσο γι' αὐτό, εἶχαμε ἐξηγηθῆ. ἂν δὲν ἀπατώμαι, κατὰ τὴ συνάντησί μου στὴ γέφυρα τοῦ Σέ. Καὶ νομίζω μάλιστα, ὅτι σὰς ἀπέδειξα πὸς τὸ ξίφος μου δὲν πάει παρακάτω ἀπ' τὸ δικό σας.

— Κύριε Παρναγαγιάν, πρέπει νὰ πιστέψετε, ὅτι τρέφω ἐξαιρετικὴν ἐκτίμησιν σὲ σὰς καὶ αὐτὸ σὰς τὸ φανερώσει καθαρὰ ἡ ψυχραμία ποὺ διατηρῶ. Ἄν πρὸ ὀλίγου ἔκανα τὸ παραμυρὸν νεύμα, θὰ πέφτατε ἀμέσως νεκρὸς. Θὰ μπορούσα ἀκόμα νὰ σὰς παραδώσω στὸν διοικητὴ τῆς Βασιλείας, τὸν καλὸ μου φίλο, καὶ θὰ σὰς ἔρωχε στὴ φιλικὴν διάβω. Γιατί τί εἶστε, τέλος πάντων, ἐσεῖς ἀπέναντί μου; Τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγότερο, ἕνας προδότης... Μὲ προδώσατε στὸ Μαρξενά, μὲ προδώσατε δὸ, κατόπιν συνεννοήσεως μὲ τὸ γινὸ σας, μὲ προδίνετε τώρα συννομοτῶντας κατὰ τὴν ζωὴν μου, μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ μου Φραγκίσκο Μονμορανοῦ...»

— Ἀπατάσθε, ἐξοχώτατε! Ἐγὼ δὲν σὰς ἐπρόδωσα καθόλου. Μιὰ ποὺ ἀποφάσισα νὰ γίνω πιστὸς ἀπατάς σας, θὰ μπορούσα νὰ

μυθὸ στὸ Λούβρο καὶ ν' ἐπαγγέλω τὸν βασιλέα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, ν' ἀρπάξω τὸ στέμμα καὶ νὰ τὸ παραδώσω σὲ σὰς, νὰ τὸ βάλω μὲ ὅλα τὰ βασιλευστικὰ σημεῖα μαζί, ἀρκεῖ νὰ μοῦ δύναιτε τοὺς λίγους ἄνδρες ποὺ διαθέσατε. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ κάνω ὅλα αὐτὰ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θάρτανα στὸ σημεῖο νὰ γίνω δῆμος μὲς γυναικας...»

Στάθηκε λίγο γιὰ νὰ ἰδῆ τὴν ἐπιτάξιαν ποὺ θὰ παρακαλοῦσαν τὰ λόγια του καὶ συνέχισε:

— Τὸ ξέρετε καλὰ πὸς ἂν ἤθελα νὰ σὰς προδώσω, ἂν ἤθελα νὰ σὰς στείλω στὴν ἀρχόννη καὶ νὰ οὐρανοποιήθω μὲ τὴν προδοσίαν μου ὅλα σας τὰ πλοῦτη, δὲν ἔχθα νὰ κόμω τίποτε περισσότερο, παρὰ νὰ παρουσιασθῶ στὸ βασιλεῖα καὶ νὰ τοῦ καταγγέλω μὲ περισσήν τὴ συνοικισίαν, τῆς ὁποίας εἶστε ἀρχηγός. Ἦ σαυτὴ λοιπὸν ποὺ τήρησα σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, μαρτυρεῖ, ἐξοχώτατε, πὸς ἔχασατε ἕνα ἀνθρώπου τῆς ἐμπιστοσύνης σας. Μιλήσατε πρὸ ὀλίγου γιὰ τὰ δίκαιά σας. Ἄλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν δικαιούμαι νὰ σὰς θεωρῶ ἐχθρὸ μου; Κι' ἐπειδὴ τώρα ἐτοιμάζεσθε νὰ καταφέρετε τὸ τελευταῖο πλῆγμα κατὰ τὸν ἀθῶον πλασματόν ποὺ τὰ καταδιώκει τὸ ἀχόρτογο μῖσος σας, σκέφτρα ν' ἀνασκονίσω τὰ πάντα στὸν ἀδελφὸ σας, γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὰ μένα νὰ ὑπερασπισθῶ τὰ δυστυχισμένα θήματα σας...»

— Ἀλήθεια, τὸ κάματε αὐτό; βροντήθηκε ὁ Ἐρρίκος Μονμορανοῦ μὲ μανίαν καὶ ἀπελασία.

Ὁ Παρναγαγιὴν ἤρπασε ξανά τοὺς ὄμους του μὲ περιφρόνησιν καὶ ἀπάντησε:

— Σκέφτρα νὰ τὸ κάμω, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὸ ἔκανα. Ἔε, καλὰ, μὴν εὐχαριστῆτε ἐμένα, γιατί ὁ γινός μου ἦταν ποὺ μ' ἐμπόδισε νὰ μιλήσω. Ὁ νέος αὐτός ἔκαμε καὶ ἄλλες τέτοιες πράξεις, ποὺ σίγουρα θὰ τὸν καταστρέψουν...»

— Ὅστε ὁ ἀδελφός μου δὲν ξέρει τίποτε;

— Τίποτε, ἐξοχώτατε! Ὅτε αὐτός, οὔτε κανένας ἄλλος...»

— Τί λές, Παρναγαγιάν, τὰ ξαναπαίνομε;

— Μὲ ποιὸν ὄρου, ἐξοχώτατε;

— Μὲ μόνο τὸν ὄρο νὰ μὴ μοῦ φέρητε ἐμπόδια στὴς ἐπιχειρήσεις μου. Ἐσὺ καὶ ὁ γινός σου δηλαδὴ θὰ βγῆτε ἀπ' τὸ μέγαρο τοῦ ἀδελφού μου, θ' ἀφήσετε τὸ Παρίσι, καθοδηγεῖντας δύο ἄλογα ποὺ θὰ σὰς χωρίσω καὶ στὴ σέλλα τῶν ὁποίων θὰ βρῆτε δύο σακωνίαι μὲ δύο χιλιάδες σκονοῦ τὸ καθένα... Μὲ τὴν ἐξουπνάδα σας, μὲ τὸ θάρρος σας, μὲ τὸ ἐπιχειρηματικὸ σας πνεῦμα, ἔχοντας στὰ χέρια σας ἕνα τέτοιο χρηματικὸ ποσόν, εἶμαι βέβαιος πὸς θὰ κάματε τὴν τῆχιν σας. Δέχρατε;

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε! Τὸ δέχομαι μὲ χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνη...»

— Λοῦστε μου τὸ λόγο σας ἐγγράφως τότε. Γράψτε καὶ σπὸ γινὸ σας νάρθη ἐδῶ, καὶ ἀφοῦ μ' ἐξασφαλίσετε καὶ οἱ δύο πὸς δὲν θὰ ξαναγυρίσετε στὸ Παρίσι, θὰ σὰς ἀνοίξω πρόθυμα τὴς πύλες τῆς πρωτεύουσας...»

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ στρατάρχης ἔτρεξε γρήγορα-γρήγορα στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ πάσῃ χαρτὴ καὶ νὰ συντάξῃ τὸ σχετικὸν ἔγγραφο.

— Δέχομαι, πρόσθεσε σὲ λίγο ὁ Παρναγαγιάν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐγγιηθῶ παρὰ μόνω γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου.

— Ὑπογράψτε στὸ μεταξὺ τὴ συμφωνία μας ὁ ἴδιος καὶ ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ πείσω τὸ γινὸ σας, εἶτε ὁ Ἐρρίκος Μονμορανοῦ.

— Μὴν τὸ πολιτιστεῖτε αὐτό. Ὁ γινός μου δυσπαστεῖ σὲ ὄλους, στὸ βασιλεῖα, σποὺς πρίγκηπας, σποὺς δούκας, ἀκόμα καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του. Νομίζετε πὸς ἂν τοῦ γράφω νάρθη ἐδῶ γιὰ νὰ μὰς συναντήσῃ, θάρθη; Ξέρετε τί θὰ πῆ μὲ τὸ νοῦ του; Ἀκούστε τὸ ἀπὸ μένα:

— Ὁ πατέρας μου εἶνε ἀιχμάλωτος τοῦ στρατάρχου, χωρὶς ἄλλο. Τί τοῦθε λοιπὸν καὶ μὲ προσκαλεῖ καὶ μένα κοντὰ στὸν ἐξοχώτατο; Φαίνεται πὸς ὁ πατέρας μου θάῃ χωρεῖ τὸ μυαλό του. Ἴσως θὰ ληρομόνησε πὸς ὁ στρατάρχης εἶνε ἕνας ἀπατεῶνας πρότης τάξεως—συννόμιμν γιὰ τὴν ἐκφορά, ἀλλὰ μὴν ξεχνάτε, ὅτι μιλάει ὁ γινός μου—, ὑπάρχει πονηρὴ καὶ ἀπιστία, ἕνα πλάσμα διεστραμμένο καὶ κακοποιὸ, ποὺ θὰ θέλῃ νὰ μὰς πῆσῃ καὶ ποὺς δύο καὶ νὰ μὰς σκοτώσῃ. Ἀλλὰ τὸ τελευταῖο τέχνασμα τοῦ εἶνε πολὺ χονδροειδές. Κι' ἐγὼ εἶμαι νέος ἀκόμα καὶ ἀγαπῶ τὴ ζωὴ. Ἄς πεθάνω λοιπὸν ὁ ἀνόητος ὁ πατέρας μου ποῦναε τὴ βλακείαν νὰ πέσῃ μόνος του μέσα στὸ στόμα τοῦ λίου...»

... Αὐτὰ θὰ πῆ ὁ ἑπτότης, ἐξοχώτατε, ἅμα πάρει τὸ γράμμα μου. Ἄ, δὲν ξέρετε πόσο καλὸ πράγμα εἶνε ἡ δυσπιστία!...»

— Λοιπὸν δὲν θὰ ὑπογράψετε; εἶτε ὁ στρατάρχης, τρίζοντας τὰ

Ριχνοντας τὸ βλέμμα του στὴ δεύτερη πόρταν, ὁ Παρναγαγιάν εἶδε στὸ βάθος δύο εὐγενεῖς ἀκίνητους καὶ σιωπηλοὺς...

... Αὐτὰ θὰ πῆ ὁ ἑπτότης, ἐξοχώτατε, ἅμα πάρει τὸ γράμμα μου. Ἄ, δὲν ξέρετε πόσο καλὸ πράγμα εἶνε ἡ δυσπιστία!...»

— Λοιπὸν δὲν θὰ ὑπογράψετε; εἶτε ὁ στρατάρχης, τρίζοντας τὰ

δόντια του.

—Θάταν άνώφελο νά σάς δώσω μιά έγγραφη ύπόσχεση, έξοχώτατε. Άλλωστε υποθέσατε πώς ό γινός μου άποφασίζει νά ρηή πρós συνάντησή μας. Γνωρίζετε τί θά συμβή τότε;

‘Ο Παρνατσιάν σπρώχθηκε όρθιος, ατάθηκε εύθυνησ μιλώσ στον τρομερό αντίπαλό του καί, φέρνοντας τό χέρι του στη λαβή του ξίφους πρόσθεσε :

—Στά σοβαρά, πατέρα καί δούξ, θά μās πη, τοιμάτε νά μου προτείνετε μιά τέτοια αίσωρή πρῶξι; Θέλετε δηλαδή νά με άτιμάσετε γιά τέσσερες χιλιάδες σκούδα καί γιά δύο άλογα; Μάθετε λοιπόν πώς καί χίλια άλογα με χρισές ίπισσοκέσ άν είχατε νά μου προσφέρετε, καί τέσσερες χιλιάδες σακκούλια με χρισάφι άν είχατε νά μου χαρίσετε, πάλι ή προσβολή δέν θάτανε λιγώτερο βαρειά. ‘Υπαρχουν ωληθίνα άνθρωποι στον κόσμο που πιστευουν, ότι ό ιπώτης Ζαν ντε Παρνατσιαν θα πουλούσε τό ξίφος που κληρονόμησε άπ’ τον πατέρα του καί θα εργαζοιευε δύο δυστυχιμένεσ γυναίκες που όρκωιουσε νά τις υπαρκωιστή; Δέν κοκωνίζετε, πατέρα, κόνοντάσ μου τετοιωσ προτάσεισ, σαν ανή; Καί πώς ευτρεπέτε νά σχηματίση παρόμοια ίδια για μένα ό στρατάρχης, που γερασσε μέσα στην προδοσία καί την άπάτη;

Καθώς έλεγε τά λόγια αυτά, ό τυχοδιώκτησ άπλωσε τό δάχτυλό του πρós τό μέρος του στρατάρχου σε τέτοιο σημείο, ώστε λίγο έλειψε νά τον άγγξη.

—Άθλιε! βρυχήθηκε ό ‘Ερρίκος Μοημορανού.

—Μιά λέξι άκούμα, έξοχώτατε! ‘Εκτός των έλαπτομάτων που σάς άπαρίθμησα, ό ιπώτης έχει επί πλέον κ’ ένα άλλο. Με άγαπά υπερβολικά! ‘Η άγάτη του σε μένα εινε τόσο μεγάλη, ώστε όταν μάθει πώς βριώκομαι κοντά σας καί δέν με δη νά γυριζω πίσω, εινε ικανός, μόλις ξημερώσει, νά πά στο Λούβρο καί ν’ αναφέρει στον βασιλέα, ότι συνωμοτείτε χάφιν του Γκόςη. Πιστέψτε με σ’ αυτό που σάς λέω καί μην τό περνάτε γ’ άπειλή. Μέσα στη άπόγνωση του μπορεί νά προβή σ’ αυτή την καταγγελία, με τη διαφορά, ότι δέν άποκλείεται ν’ αυτοκτονήση κατόπιν, έπειδή άναγκάστηκε νά υποδυθή ρόλο προδότη....

‘Ο στρατάρχης έμεινε κεραινόπληκτος, άκούγοντας αυτά τά λόγια. ‘Ο Παρνατσιαν γελούσε δλό κίληρος.

—Λοπόν, πώς σάς φαίνεται αυτό; ψιθύρισε.

‘Αλλά ό στρατάρχης με τη σκοτεινή καί θηριώδη ψυχή, έρεθίστηκε από τά λόγια του γέροντος τυχοδιώκτου καί άπωράσσε νά φ.άση μέχρις έσχάτων.

—Λοπόν έστο! βρυχήθηκε με μίσος καί μανία. Είμαι έτοιμος νά άντιματωπίσω τον κίνδυνο που μου προλέγετε. ‘Εμτρός, έλάτε δώ, φρουροί μου, πιστο μου σωματοφύλακες, τρέξτε γρήγορα νά πιάσετε αυτόν τον προδότη!....

‘Αμέσως ό Παρνατσιαν έσυρε με άστραταία ταχύτητα τό ξίφος του καί έπετέθη άποφασιστικά κατ’ του στρατάρχου, φωνάζοντας :

—‘Οχι! ‘Εού θά πεθάνης πρώτος, άχρείε!....

‘Ο στρατάρχης όμως πρόλαβε τη χειρονομία του τυχοδιώκτου καί τη στιγμή που δεχόταν την επίθεσή του, έπεσε επίτηδες κάτω στο πάτωμα. ‘Ο Παρνατσιάν, παρασωμένος άπ’ τη φόρα του, βόηκε κ’ αυτόσ την ίδια τύχη.

Συγχρόνως τό δαμάτιο γέμισε από ένόλους καί γύρω άπ’ τον πεσμένο τυχοδιώκτη ύψώθηκαν άπειλητικές λόγγες καί ξίφη.

‘Ο τυχοδιώκτησ προσάπτησε ν’ άρπάξη τό σπαθί του που τουξ φύγει άπ’ τά χέρια, αλλά δέν πρόφτασε. Οι τίκοσι φρουροί του στρατάρχου ρχτήσαν επάνω του δίλο μαζή καί τον έδεσαν χειροπόδαρα. ‘Εκλεισε τότε τά μάτια του κ’ έμεινε έντελώς άκίνητος.

(‘Ακολουθεί)

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ

—‘Η ήλικία μας εινε ένας θλιβερός συνταξειδιώτης μας. Δανικη

—‘Η ήλικία πολλούς άνθρώπους τουξ άσπρίζει, αλλά δέν τουξ κανει καλύτερους άπ’ ό,τι ήσαν. Ισπανικη

—Πολύ λίγοι άνθρωποι ξεφου νά εινε γέροι. Γαλλικη

—Εινε κοινό έλάττωμα σ’ όλους τουξ γέρους τό ν’ άποδίδη ό καθένας στον έαυτό του όλη τη σοφία του κόσμου. Αγγλικη

—‘Όταν μιλουν για την ήλικία των άλλων, οι άνθρωποι την πολλαπλασιάζουν επί δύο καί όταν μιλουν για τη δική τους την διαφουν δια του δύο. Ιρλανδικη

—Σε πολλούς γέρους εινε δυστύχημα τό ότι έξησαν τόσο πολύ, ώστε νά γεράσουν. Λατινικη

ΑΠΟ ΔΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

(‘Από τά σατυρικά φύλλα έλευ του κόσμου)

Στό ύποδγματοπωλείο :

‘Ο πελάτης.—Καί βασπούν πολύ τά παπούτσια σας; Εινε γερά;....

‘Ο ύ π ά λ λ η λ ο σ.—‘Αν βασπούν πολύ; ‘Από την ήμερα που ιδρύθη τό κατάστημα, κινείσ πελάτης.... δέν ξαναπέρασσε ν’ άγοράση δεύτερο ζευγάρι!....

—Γιατί βάρεις τόσο πολύ τά χείλη σου, άγαπημένη μου; —Θέλω νά μένουν τά φιλιά μου... άνεξάλειπτα!....

Μεταξύ ‘Εβραίων :

—Μπα! ‘Αγόρασσε ένα περιάιμο για τη γυναίκα σου, ‘Αβραάμ;

—Ναί, Λεβύ, έχει τρεις σιωές μαγαζατάρια. Εινε άριστούργημα.

—Καιμένε, γιατί δέν άγόραζες ένα αυτοκίνητο;

—‘Α! Λεβύ, ής μλήσοιμε λίγο σοβαρά. ‘Υάρχουν.... φρενίκα αυτοκίνητα;

—Εινε άνόηπο τό κάπνισμα. Με τά λεπτά που θά οικονομούσεσ από τον καπνό θά μπορούσεσ, τόσα χρόνια, ν’ άγοράσης μιά έπαυλι.

—Σύ κατνίζεις;

—‘Α! μπα! μπα!

—Τότε πάμε νά μου δείξης την έπαυλι σου.

‘Ο πεθερός κ’ ό ύπογήςμος γαμπρός :

—Ενδιαφέρεσαι για την κόρη μου ή για την προίκα της;

—‘Οχι, όχι, δέν ενδιαφέρομαι καθόλου για την προίκα, κύριε.

—Τότε ξεκοιμάσου από δώ, δέν θέλω βλάκες στην οικογένειά μου!....

Στά γραφεία μās Τραπεζής :

‘Ο διευθυντής.—Ναί, άναγκορίζω, ότι του ύποσέθηκα νά σου άδξήσω τό μισθό, αλλά υπό όν όρο νά μη με δυσαρεστής.

‘Ο ύ π ά λ λ η λ ο σ.—‘Αλλά δέν σάς δυσαρέπτησα, κύριε, ποτέ.

‘Ο διευθυντής.—Ναί, ναί, με δυσαρέπτησεσ.... ζητώντας άδξηση!....

Θλιβερές άναμνήσεισ.

—Θυμάσαι, άγάτη μου, τό γεύμα όν γάμων μας;

—Ναί.... ‘Ημαστε 13 στο τραπέζι!....

Τό... καινούργιο καπέλλο.

—Βρέ Γιώργη, που τό άγόρασεσ αυτό τό καινούργιο καπέλλο;

—Τό άγόρασα πρό του μεγάλου πολέμου. Τό καθάρισα δύο-τρεις φορές καί χθές στο έστιατόριο τό.... άλλαξα μ’ ένα άλλο!....

‘Η μοχθηρή φιλενάδα.

—Πώς σου φαίνεται, άγαπητή μου, τό νέο μου καπέλλο;

—‘Αριστούργημα! Σε κάνει νεώτερη τοιλάχιστον κατ’.... πενήντα χρόνια!....

‘Η σημερινές ύπρητέριες κ’ οι σημερινοί κύριοι.

—Ξέρεις, Γιάνκο, τσάκωσα την ύπρητέριά μας νά φιλή τό γαλατά.

—‘Οχι δά!....

—‘Αλήθεια....

—Χάλασε ό κόσμος σήμερα, γυναίκα! Χρωστάμε τόσα λεφτά στο μπαζάλη κ’ αυτή ή σουσουράδα γλυκοσιμάζει με τον γαλατά!....

Στό άρχαιοκαπηλείο :

—Αυτό, κύριε, εινε ένα πολύ σπάνιο αντικείμενο. Εινε τό ρεβόλβερ που μεταχειροζότανε ό Μέγας ‘Αλέξανδρος στη Μικρά ‘Ασία.

—‘Αλλά.... τότε δέν ύπηρχαν περισφορα.

—‘Ακριβώς γι’ αυτό σάς λέω, πώς εινε πολύ σπάνιο!....

‘Η συμφορά του φίλου.

‘Ο Γιάννης φθάνει περιλυτος, άργά τό βράδυ, στο καφενείο.

—Τί έχεις; τον ρωτοούν οι φίλοι του. Τί σου συνέβη;

—Σ’ έμένα τίποτα. ‘Αλλά στον δυστυχιμένο τον φίλο μου ‘Αριστειδή....

—Τί του συνέβη;

—Τρομερή συμφορά.... ‘Εφυγε με τί, γυναίκα μου στο έξωτερικό!....